Provinc. Library

CANADA.

THE SCANDINAVIAN HOME AND FARM JOURNAL

ARG. XIII — Winnipeg, Manitoba: Onsdagen den 8 Februari — NO 6

SKANDINAVISKA MISSIONSFÖRSAMLINGEN I WINNIPEG HISTORIK.

Uppläst af Pastor J. M. Florell vid 20-årsfesten.

Det är med särskild glädje denna församling nu har tillfälle att begå 20-årsminnet af sin tillkomst. Dess historia är såsom all historia i denna världen rik på växlingar. Vi skola icke ingå på en utförlig skildring af alla de med- och motgångsvindar, som blåst öfver församlingen, utan blott lemna en och annan inblick uti, hvad som kan anses vara det väsentligaste af församlingens erfarenheter.

Det kan gifva anledning till tacksamhet hos oss alla denna högtidsstund, att icke växlingarna växlat in församlingen på orätt spår, utan att hon ännu håller på att styra rätt kurs mot hemlandets strand. Tiden har flugit så fort äfven då det varit motvind och dimma, att dessa 20 år synas nu, då de ligga bakom, såsom några få korta stunder blott. På samma gång är det ingen ringa ting att denna församling fått tillryggalägga hela 20 år på sin värksamhetsbana. Under hela tiden har det förnummits att en starkare hand än den mänskliga styrt församlingens värksamhet, uppehållit henne i stormen och gifvit seger öfver de fiender, som oupphörligt anfalla en församling, som hållit vill stå på Kristi och apostlarnes grund. Må vi med tacksamhet djup tacksamhet begå detta vårt 20-årsminne. Må våra hjärtan öfverflöda af lofsägelse till Herren, därför att han icke för våra synder tagit sin nåd ifrån oss, utan välsignat oss med all andlig välsignelse i det himmelska i Kristus Jesus.

Redan för öfver 20 år sedan besökites Winnipeg af den numera ålderstigne brodern Jan Rådman från Lundby, Minn. Det skedde på uppmaning af här varande troende, i synnerhet broder M. P. Peterson, hvilken från början särskildt uttalade för att en missionsförsamling skulle bildas i Winnipeg. Rådman var dock icke den förste, som på svenska språket förkunnade evangelium för våra landsmän här. Redan före honom hade tvänne pastorer besökt staden och förkunnat Guds ord. Men på hans uppmaning och under hans ordföranderskap organiserades församlingen af tio medlemmar den 25 januari 1885. Af dessa finnes nu endast en kvar i församlingen, en man som förtjänar vår odelade aktning för det intresse han städse visat uti församlingens värksamhet under dessa 20 år. En är bosatt i Nya Stockholm, en är medlem af baptistförsamlingen här i staden, några äro spridda här och där och några ha, så långt vi känna, fått gå till hvila och frid hos Gud.

Det är troligen icke för oss alla bekant, att denna församling är den första kristna skandinaviska församlingen, som organiserades i Canada. Så är emellertid förhållandet. Förut var skandinavernas antal här mycket ringa och de, som funnos här, betraktades såsom förlorade barn i ett land af is och snö. Därför lemnades de åt sig själfva, troligen i det hoppet, att de snart skulle återvända till hemlandets fadershus. Men i stället drogo de hit flera och skaran ökes alltjämt. Den andliga värksamheten har följt den materiella utvecklingen i spåren och vi hafva nu icke blott missionsförsamlingar ibland skandinaverna i vårt land, utan många andra, som kämpa för samma höga mål.

Den konstitution, som antogs vid församlingens organisering, är ännu i hufvudsak gällande inom församlingen och visar, att vi stå på skriftens klippfasta grund, när det gäller våra församlingsprinciper. Dessa principer kunna sammanfattas i följande tre punkter:

1. Vi intaga endast troende.
2. Vi intaga alla troende.
3. Vi utesluta de ogudaktiga.

Troheten mot dessa principer skall i fortsättningen såsom hittills visa sig vara af den allra största betydelse, när det gäller församlingens sunda utveckling och tillväxt.

Under den första tiden af församlingens existens sammankommo vännerna ganska ofta till bönemöten i husen, hvilka leddes skiftesvis af församlingens mera begåfvade medlemmar. Men strax tillsattes en komité, som fick i uppdrag att skaffa en lämplig lokal, och det dröjde inte länge för än broder M. P. Peterson kunde rapportera till församlingen att han köpt ett hus för det öfverraskande billiga pr.set af $50.00. Det var sålunda församlingens första kyrka. Till predikant hade församlingen redan förut kallat pastor P. F. Mosström, som då var i Warren, Minn., att betjäna församlingen, för första året en, sedan två söndagar i månaden, hvilken kallelse han också antagit. Vid hans första besök den 10 maj 1885 bestämdes att börja med söndagsskola och syförening inom församlingen.

Ungefär samtidigt bestämdes också att församlingen skulle hålla sitt första missionsmöte i juni samma år. En del voro inne därför, men andra uttalade såsom sin tanke, att det vore för dåliga tider att hålla missionsmöte. Men då bröderna Rådman, Nyvall och Mosström lofvat närvara vid mötet, vågade man försöket, och det var ett möte rikt på välsignelse.

Det lilla bönehuset blef snart otillräckligt, och församlingen började planlägga för att bygga ny kyrka. En tomt inköptes och där började strax uppförandet af den nya kyrkan, som kostade omkring 725 dollars. Invigningen skedde i slutet af juni 1886, då pastorerna Mosström, Samuelson, Skogsbergh, Daniels m. fl. voro närvarande.

Församlingen var nu kommen därhän, att en kraftigare värksamhet kunde bedrifvas. Medlemsantalet hade ökats, den nya kyrkan var färdig och behofvet var stort på platsen att få en predikant, som kunde helt egna sig åt värksamheten. Och som pastor Mosström icke kunde använda mera tid för platsen, utfärdade församlingen kallelse till den nu saligt hemgångne pastor A. G. Larson, som då var i Starr Prairie, Wis., men erhöll därpå nekande svar. Därefter kallades pastor Andrew F. Johnson från Brainerd, Minn., som också antog kallelsen och tillträdde församlingen i dec. 1887.

Pastor A. F. Johnson betjänade församlingen tills i aug. 1890, och under denne dennes värksamheten ha gått stilla och lugnt framåt. Någon större väckelse förekom icke, men då och då blefvo själar frälsta, hvilka lades till församlingen. Under det sista året af Johnsons värksamhet såsom församlingens predikant intogos 21 nya medlemmar, och i årets ämbetsrapport göres en påminnelse om att skulden på kyrkan blifvit betald.

Till Andrew F. Johnsons efterträdare kallades först pastor J. Sjöqvist från West Superior, Wis., men då han gaf nekande svar, utfärdade församlingen kallelse till pastor J. E. Johnson från Strandburg, S. Dak., och det lyckades bättre. Han antog kallelsen och tillträdde församlingen i nov. 1890. Därmed började liksom en ny tid för församlingen. Skandinavernas antal började mer och mer att ökas på grund af den tilltagande immigrationen. Mycket folk kom på mötepa och en väckande ande syntes, särskildt under Johnsons första värksamhetstid, vara rådande. Kyrkan blef för liten, hvarför församlingen efter åtskillig öfverläggning bestämde sig för att låta tillbygga den. Det skedde på sommaren 1891 och tillbygget kostade omkring 400 dollars. Mötena fortgingo sedan i den tillbygda kyrkan under ett stort tillopp af åhörare. Frid och endräkt rådde i församlingen och värksamheten gick märkbart framåt. På något öfver ett år fördubblades medlemsantalet och församlingen åtnjöt tort förtroende af alla.

Församlingen hade också glädjen att vid denna tid utsända tvänne af sina egna barn såsom Jesu vittnen till bedningarna. Af dessa är ännu endast Mrs. Fredrikson kvar i lifvet och värkar ibland bedningarna i Indien.

Omkring i April månad 1893 hade värksamheten utvecklats så, att församlingen fann sig nödsakad att se sig om efter en tomt, hvarpå en större kyrka kunde byggas. Lyckligtvis erbjöd sig då ett tillfälle att köpa den nuvarande kyrkans tomt för ett pris af 1,300 dollars. Och församlingen beslutade på sitt månadsmöte den 11 april 1893 att köpa den. Men att det icke skedde utan tvekan, det kunna vi förstå bland annat däraf, att det församlingsmötet, där den saken bestämdes, räckte till kl. 12 på natten.

Den framgång, frid och välsignelse, som församlingen hittills så rikligen åtnjutit, började vid denna tid att ställas på prof. Från förklaringsberget gick det till Getsemane med Jesu lärjungar och så går det ännu ganska ofta med Guds folk. Hade det varit glädje och lofsånger inom församlingen, så skulle det nu blifva tårar och sånger i moll. Så växlar det äfven i församlingslifvet på jorden. Men under allt var Herren med de rättsinniga och förde sin sak framåt till seger. När årsmötet kom, hade ändå församlingen anledning att tacka Gud, ty det är så, att han är god mot oss äfven de tider vi äro hårda mot hvarandra.

Pastor J. E. Johnson lemnade församlingen i oktober 1893, och till hans efterträdare kallades pastor H. Lindeman, som vid denna tid gjorde en resa genom Canada och äfven besökte Winnipeg. Lyckligtvis antog han kallelsen och tillträdde församlingen i december 1893.

Pastor Lindeman grep värket an med mod och kraft, men församlingens flydda erfarenheter gjorde, att det ännu en tid bortåt blåste motvind i seglen. Redan innan pastor Johnson lemnade, hade medlemsantalet förminskats från 81 till 58, och det säg ut så som skulle minskningen blifva ännu större till följd däraf, att icke så få skilde sig från församlingen för att uppbygga den då nyligen bildade baptistförsamlingen härstädes. Dessa förluster kändes ganska smärtsamma för församlingen och förorsakade icke ringa missnöjaktighet. Men alltting har en öfver gång. Församlingen torde kunna säga vid detta tillfälle att: Gud välsigne både dem och oss. När man hunnit lugna sig inför Herren, så blir allt väl, äfven om det således kännes svårt att skiljas från gamla vänner.

Under sällningstiden gick det likväl bättre med församlingen än man vågade hoppas. Sidar blefvo då och då frälsta och under året 1904 ingingo 17 medlemmar i församlingen. Värksamheten utvecklade sig i en sund riktning och antog en mera fast och bestämd karaktär. Missionsnitet fick nytt liv och uppoffringarna för värksamhetens befordran gjordes med glädje. På årsmötet 1897 fattade församlingen det viktiga beslutet att upplåta sin nuvarande kyrka och grep strax därefter an med värket, så att kyrkan invigdes den 31 oktober samma år. Det var ett stort och betydelsefullt steg, som församlingen icke haft någon anledning att ångra. Men under tiden skedde åtskilliga förändringar inom församlingen. Pastor Lindeman inlemnade sin resignation såsom församlingens predikant och pastor Nils Heiner kallades att upptaga hans mantel. Det kedde på hösten 1897. Under den därpå följande tiden gick värksamheten lugnt och stilla framåt utan några särskildt framstående händelser. Den nya kyrkan var färdig och där samlades mycket folk. Icke förekom någon större väckelse, men någon blef frälst då och då. Församlingen hade glädjen att få behålla Heiner längre än någon föregående predikant. Men tiden äfven för hans afgång kom. I februari 1902 inlemnade han sin resignation för att antaga kallelse såsom redaktör för Minneapolis Veckoblad. Han hade troget fyllt sin kallelse såsom predikant och församlingen kunde icke utan en känsla af saknad antaga hans resignation. Till hans efterträdare kallades J. M. Florell från Minneapolis, men då han gaf nekande var, utfärdade församlingen kallelse till pastor V. J. Vallin, som då var på besök i Winnipeg. Han antog kallelsen och värkade med välsignelse ett år, då församlingen med anledning af hans resignation utfärdade kallelse återigen till J. M. Florell, hvilken kallelse han också antog och ännu innehar.

Hvad beträffar den finansiella delen af församlingens värksamhet, så har den under hela tiden gått ganska bra. Stor offervillighet har i allmänhet varit rådande, både för den lokala värksamheten såväl som för missionen i allmänhet. Församlingen har lyckats betala sina kyrkoskulder. Särskildt är det en glädje vid denna 20:årsfest att församlingen är skuldfri. Det senaste året har varit ett lyckosamt år i det afseendet, därför att omkring 1,300 dollars blifvit samlade för detta ändamål. Därtill ha också utomstående vänner såsom alltid bidragit på ett berömvärdt sätt.

Ungdomsföreningen, som organiserades i juli 1895 med 13 medlemmar, fortsätter ännu och värmuntran inom församlingen och äger f. n. ett medlemsantal af 35.

Må Gud välsigna och bevara den unga skaran i sin nåd och sanning. Sålunda ha vi kastat en hyklande blick tillbaka på den gångna 20-årsperioden. För allt bade ljut och ledt, både medgång och motgång ha vi anledning att tacka Herren. Allt vart är bristfälligt. Huru mycken synd, huru många brister och skröpligheter har icke han sett, som har ogon såsom en eldslaga. Men sa har heller ingen haft sa mycken nåd som han, ingen har haft ett sådant fördrag som han. Hvilken nåd att han uppehållit och bevarat församlingen under alla dessa år. Må vi tacka honom för det. Hvilken nåd att han bevarat församlingens predikanter och gifvit dem nad att förkunna ett rent och klart evangelium. Och så länge denna enkla predikan om Kristus och honom korsfäst får ljuda i församlingen, skall hon vara en missions-församling i ordets sannaste bemärkelse, som får tjäna till välsignelse för vårt folk och så genom Guds stora nåd till slut få stå frälst och bärgad där inga sorger och strider skola vara mer.

J. M. Florell.

FRITT UTSÄDE.

På befallning af Åkerbruksministern kommer äfven i år att göras en utdelning af de mest produktiva ädesslag till farmare i Canada för förbättring af utsäde. Förradet som utdelas är af allra bästa lag och har erhållits hufvudsakligen från de utmärkta skördar man fått på försöksfarmen vid Indian Head i Nordvestterritorierna. Utdelningen i vår kommer att bestå af prof på hafre, vårhvete, korn, majs och potatis. Kvantiteten af hafre som sändes detta år kommer att bli 4 skålpund, och af hvete eller korn 5 skålpund, tillräckligt i hvarje fall för att beså en tjugoårdels acre. Profven på majs och potatis komma att väga 3 skålpund liksom förr. En kvantitet af hvartdera af följande slag har erhållits för denna utdelning:

OATS (hafre). — Banner, Wide-Awake, Improved Ligorvo, Waverley, Goldfinder, Abundance och Thousand Dollar.

WHEAT (hvete). — Preston, Red Fife, Percy, Stanley, Huron, Laurel och White Fife.

BARLEY (korn). — Sex-radigt: Bensury, Odessa, Mansfield, Claude och Royal. Två-radigt: Sidney, Invincible, Standwell och Canadian Thorpe.

POTATOES. — Carman No. 1, Early White Prize, Canadian Beauty, Uncle Sam, American Wonder, Bovee, Early Andes och Late Puritan.

Hvarje farmare må skicka efter prof, men endast ett prof kan sändas till hvar och en. Sålunda, om en individ får ett prof af hafre, kan han icke få något af hvete, korn eller potatis, och ansökningar om mer än ett prof för samma hushåll kunna icke beviljas. Profven sändas fritt pr post.

Ansökningar böra adresseras till Director of Experimental Farms, Ottawa, och må sändas in när som hälst före den 1 mars, hvarefter listorna komma att afslutas, så att alla begärda prof må sändas ut i god tid för sådden. De om skrifva böra uppgifva namnet på det slag, som de hälst vilja ha, amt namnet på ännu en varietet, händelse den först nämda skulle ha tagit slut, och skulle det tillgängliga förrådet af båda dessa lag vara uttömdt, kommer någon annan bra sort att sändas i stället. De som sända efter majs (Indian corn) eller potatis behagade bära i minne, att majs är icke att tillgå för utdelning förrän i mars eller april, och att potatis kan icke sändas härifrån förrän faran för frost under befordran är öfver.

POLITISKT MORD I FINLAND.

Finlands general-prokurator Soisalon Soininen, blef i måndags i hjälskjuten på sitt ämbetsrum i Helsingfors af Karl Leonard Hohenthal, student vid universitetet och bördig från Vasa-trakten. Den mördades 17-årige son skyndade till med revolver i handen och en duell uppstod, hvarvid Hohenthal fick en kula i skuldran, så att han föll och häktades därefter. H. är 25 år gammal och tillhör den patriotiska ligan. Han återvände från Stockholm den 13 jan. Angående motivet behåller han en envis tystnad. Men fruktar för att Finland kommer att få bevittna flere patriotiska mord. Senator Akerman efterträdde den mördade och leder undersökningen.

REVOLTEN I RYSSLAND.

Kejsaren mottog härförliden en delegation af ryska arbetare och hörde deras andraganden samt uppläste en läxa för dem, hvars slutkläm var, att de skulle hålla sig lugna. Därefter blefvo de bjudna på middag och sedan hurrade de för kejsaren. När de kommo hem, fingo de ovett af kamraterna, och arbetarne vilja ej erkänna sig vara representerade af denna delegation.

Kejsaren lemnade till familjerna efter de under oroligheterna den 22 jan. omkomna, 25,000 rubel, och i St. Petersburg synes nu lugnet vara återställdt. Strejkrörelsen i det öfriga Ryssland säges däremot vara i tillväxt, och den rullar som en lavin öfver fält och kullar och skakar landets nela industrilif. I Kaukasien och Polen äga dagliga sammanstötningar mellan arbetare och militär dagligen rum. Varfven i St. Petersburg äro ifrigt sysselsatta med iordningställandet af flera krigsskepp, som skola afgå till krigsskådeplatsen. Amiral Rojestvensky skall segla öfver Indiska oceanen, innan moonsoon stormarna börja blåsa.

Canada

— Öfverdomaren Killam har nu tillträdt ordförandeskapet i järnvägskommissionen.

— Premier Ross i Ontario har nu resignerat och Mr. Whitney fått i uppdrag att bilda nytt kabinett. Det liberala rekordet — 33 års reeringsperiod — står oöfverträffadt i det demokratiska styrelsesättets historia.

— Hvilka skola blifva hufvudstäderna i de nya nordvest provinserna är en fråga, som börjar agiteras. Naturligtvis blir Regina den na, och Calgary vill blifva den andra. Några säga Banff. Vi föreslå Wetaskiwin!

— Den engelska invandringen i Canada. I östra Canadas tidningar pågår en kontrovers mellan engelska nykomlingar, hvilka gripit till pennan för att vädra sitt missnöje med en del canadiensiska förhållanden, samt canadiensare, hvilka försvara sig. En arbetsgifvare skrifver i Toronto Globe:

Under de senaste dagarna har jag i tidningarna läst en hel mängd yttranden öfver den engelske invandraren, och i egenskap af arbetsgifvare skulle jag vilja yttra mig i saken.

I första hand, huru kommer det sig, att vi aldrig höra något ovänsen från skotska eller irländska yrkesarbetare, och huru kommer det sig, att de kunna behålla sina platser? Huru kommer det sig att arbetsgifvaren föredrager att anställa hvarje annan man framför en engelsman? Det måste vara något skäl, och det är, att hans erfarenhet lärt honom, att produkten af den "gamla torfvan" är befunnen för lätt. Den allmänna meningen här i landet är ogint stämd mot den engelske arbetaren, och det är deras eget fel, ty de hafva fått tillfälle att visa hvad de duga till, men ej gifvit tillfredsställelse. Bland deras fel är, att "de veta allt", och om de få ett arbete, önska de låta eder veta, att "det och det behöfde de ej göra i gamla landet", och därför trampa de ned vårt land. Men vi, canadiensare, vilja ej tåla sådant. Mitt råd till unga engelsmän är: "Tag hvad I kunnen få, och tron ej, att I ären det enda folket jorden. Arbeten hårdt och I skolen lyckas."

— Mjölkvarnen i Selkirk har brunnit ned.

— Premier Parent synes knappast vara i stånd att erhålla en majoritet i sin "majoritet". En revolt har uppstått mot honom inom partiet, och alla medel att försona de tvistande ha hittills visat sig vara fåfänga.

— Campbell Block i Portage la Prairie, Man., blef i måndags morse nedbrändt. I detsamma voro inrymda många affärer. Skadan anslås till $50,000.

— Mr. R. L. Borden har nu intagit sin plats i parlamentet. Han valdes med acklamation i lördags i Carleton, och omedelbart lemnad valofficeren honom sitt certifikat. I parlamentet blef han hjärtligt mottagen å ömse sidor.

— Bank of Montreal måste betala de 'checks', som Martineau, en tjänsteman i militia departementet, fingo passerade, och hvilka summor han sedan behöll, enligt domstolens utslag.

— Furness-liniens ångare "Damara" grundstötte i går morse utanför Pleasant Point, 50 mil östet om Halifax, under häftig snöstorm och måste öfvergifvas af sin besättning.

— En ny "jätte-trust" är under bildande i Fö enta Staterna. Som medlem nämnes också Bell Telephone bolaget i Canada. Aktiekapitalet uppgår till 250 millioner dollars.

— Första Baptistkyrkan i Calgary har ödelagts genom eld. Kyrkan uppfördes 1901 och kostade $9,000. Den var försäkrad för $7,500.

— En katolsk präst O'Hanley gifte sig i hemlighet med en 20 år yngre flicka och begaf sig på flykten, berättas det från Hamilton, Ont. Flickans föräldrar tillhöra Eng. kyrkan, men hon hade af "jesuitfäderna" ett par år sedan blifvit omvänd till den allena saliggörande läran.

— Under sin senast fullbordade två-års tur i de arktiska farvattnen deltog 'Neptune' i en del forskningar och upptäckter i samband med Peary, besökte de flesta öarna vest om Grönland samt lade beslag på dem i canadiensiska regeringens namn. Dominion of Canada kan därför sägas innefatta allt land upp till nordpolen på vestsidan af den segelbara kanalen. Ingenting har gjorts med afseende på det land som ligger på östra sidan. Det antages ju vara danskt men om Canada gör anspråk på de nylygen upptäckta trakterna, torde ingen vilja göra henne äran stridig. Det är emellertid ett tecken på stor vaksamhet å vår styrelses sida, att de ej blott tänka på att skaffa hit immigranter, utan också utvidga gränserna, så alla skola få rum en gång.

WINNIPEG.

— Professor Jordan har afgifvit sin rapport med anledning af de undersökningar han gjort i stadens sanitetsförhållanden för att möjligen finna orsaken till tyfusfebern, som rasar här mer eller mindre epidemiskt. Hans rapport är mycket innehållsrik och kommer att föranleda en genomgripande omhvällning i renhållningen. Han förordar tillsättandet af en särskild, i sanitetsförhållanden hemmastadd person att taga hand om renhållningssystemet. Han utdömer de öppna afträdena och förordar, att alla hus skola anknytas med gatans kloakledning. Därjämte förbud att dricka flodvattnet okokt. Vattenledningsvattnet från det artesiska verket fann han i godt tillstånd. Kärnpunkten i hans rekommendation var, att alla tyfoidsjuka och de, som äro smittade, skola isoleras och vårdas, ty genom en enda dylik patient kan en epidemi utbryta. Med utdunstningarna från kloakerna kunna ej tyfoidbaciller komma, utan de spridas i luften eller vattnet från de sjukas exkrementer och följa med tödoämnen in i människokroppen.

Hans rekommendationer komma genast att följas af stadsstyrelsen och en sanitets-fackman från Minneapolis har redan inkallats.

UTLANDET.

— Upprorsrörelsen i Argentina kväfdes raskt genom regeringens kraftiga åtgärder.

— Det privata vattenverkets artesiska brunn i Crooston, hvilken skulle förse staden med kalkvatten i stället för hodvatten, blef natten dagen af* någon mung förstörd med dynamit.

— Guldutskeppningen från New York till Paris af for harpriadas mycket stor med anledning af ansträngningar af det ryska fallet. Har om dagen algics en ångare med 10 millioner i guld.

— En ohyggglig tagolycka inträffade vid Hornetsville, N. Y., förleden vecka, da ett passagerartåg körde öfver en slade, hvari befunno sig 13 personer. Nio personer dödades och de öfriga blifvo mer eller mindre skadade.

— Tre stycken brottslingar rymde de hårom dagen ur hatten i Winnipeg, N. D. De hade nagra medhjälpare utrut stulit nyckeln till fängelsedoren från nagra byggnadsarbetare. Detta kan man kalla tidsblick.

— En man vid namn Hoch, tysk till börden, har häktats i Chicago, anklagad för att hafva mördat 9 kvinnor. De voro alla hans hustrur, och motivet var att åtkomma deras livförsäkringar.

— Enligt telegrafiskt meddelande från Stockholm har kung Oscar i sammansatt statsråd förklarat konsulatförhandlingarna mellan svenska och norska regeringarna afbrutna. I ett särskildt manifest till de båda folken uppmanar han dem att trots allt komma ihåg de fördelar unionen beredt dem.

— Hamnarne på östkusten hafva frusit upp, och sjöfarten har blifvit betydligt försvårad genom kölden. Flera fartyg hafva infrusit långt ute på fjärdarna och andra hafva förolyckats under de häftiga stormarna. Navigationen i Bostons hamn har också försvårats genom flytande ismassor.

— Vittnesmålen i Nordsjö-affären ha nu afslutats och kommissionen beredes sitt utslag. Det allmänna intrycket synes vara, att ryssarne skola vinna. Den franska pressen är i allmänhet rysvänlig, och "Temps" och "Journal" påstå med bestämdhet, att majoriteten i kommissionen hyllar den ryska teorien, att torpedobåtar anföllo Rojestvenskys eskader. Dock, detta är ju blott tidningarnas prat.

KRIGET.

Mellan Kuropatkins och Kurokis härar pågår strid dagligen, men af telegrammen framgår, att de båda härarna behålla sina respektive positioner.

Den åttonde japanska divisionen, som var utsatt för ett häftigt anfall vid Hoikutac, tillbakaslog det med en förlust af 5,000 man.

OBESKRIFLIG

Var den erfarenhet Mrs. E. Carter i Dansville hade med rheumatism, som trotsade all ing till. Nerviline försöktes och det botade. "Den enda lindring jag någonsin fick var från ingnidning med Nerviline" skrifver Mrs. Carter. "Det gick till själfva kärnan af smärtan och lättade mitt lidande sedan jag haft på det några gånger. Jag har bruket många medel för reumatism, men intet har haft den smärtstillande kraft som Nerviline, hvilket jag högelägen rekommenderar." Försök Nerviline själf. Bra för invärtes bruk och för att gnida på utvärtes. Pris 25c.

KATARR ÄR EJ SVÅRBOTAD.

Det framgångsrikaste läkemedel i världen för näsakatarr och katarrinflammationer är

7 MONKS' CATARRH CURE.